

Csíki András

Talppal az ég felé

kötetben meg nem jelent versek

és

dalok gyerekeknek

2017-2020

2020

Negyven éves leszek idén: amit el akartam mondani, úgy gondolom elmondtam, elkezdtem ismételni magam.

Én leszek a költő, aki nem ír, a nemírás lesz a programom (mosoly). Előre nem látható ideig pontot teszek a Versem végére.

Nem új ez a gondolat számomra, a tavalyi év gyakorlatilag ennek jegyében telt, gyermekkoromtól kezdve "lételemem" volt a versírás, nem egyszerű elszakadni!

Isten áldja az Olvasót!

DE MELYIK ÉG ?

*„és itt állok 89-ben,
Atyaúristen, de melyikben?!”*

Balázs Tibor: Aki háromszor légiós

de melyik ég alatt állunk
melyik hazában a pokol-menedék
melyik bugyrában milyen
eredővel miféle apákkal
milyen hadrendben milyen
nyavalyákkal milyen esőt
havazást még bírunk
melyik élet ez s milyen
évet írunk hogy
tankok vaspáncélok
zuhannak nyakunkba
dögszagtól fulladunk s
ünneplőnk álruha '88-tól
erre vagy onnan visszafelé
várjuk magunkat
csak nézünk fölfelé
de melyik ég alatt
melyik hazában
melyik bugyorban
milyen nyavalyában
hogy sírkövek kopjafák
zuhannak nyakunkba
hogy hamvaink piszkáljuk
tüzet mart halomra

KEVÉSKE ÜNNEP, EGY-EGY LUSTA NAP

Mit tudsz csinálni mást?

Felkelsz és újra jársz.

Van *negyedórád Isten és Hivatal között,*
s a pártokhoz – hál' Isten – nincs közöd.

Kevéske ünnep, egy-egy lusta nap,
életed, sok mással, egyformán szalad.

Középosztály? Milyen kasztba, kalodába illesz?

Elégedett vagy? Viszonylag. Rá is legyintesz.

Jó könyved legyen, pohárka friss söröd,
szeressenek páran, szekered (így-úgy) már elzörög.

S hogy annyi fene eszi az embert (?), téged is;
kivizsgálás: a derekad, de rogyasz majd térdre is.

S hogy annyi fene eszi az embert? Tenni mit lehet?

Míg mosolyod viszi a gyermeked,
felkelsz és újra jársz – mi mást csinálnál,
mit tudsz csinálni mást?

REGGELI SIRÁM

Az értelem erdejéből úzve,
előttem szavak, számok és rejtjelek.
Magyarázni nem vagyok képes az
utat: egyszerre mély és meredek.

Téveszmék bolygatnak. S jaj, agyamat
koldus, kántor és kupec zörgeti.
Eljátszom sikolyom egy sípon, mi
hangom törött karónak hegyezi.

Az értelem erdejéből úzve.
Soha nem lenni más csak puszta dal!
Ábrándom agancsán himbál a szél
és nincsen, semmi nincs mi eltakar.

NEM ÉR EGY VERSET

Nem írok.
Hadd látom: mi lesz veletek
reggeli méredzkedések, éjszaki, éjközi leletek?

Nem írok.
Lázam, ha méred, ne mondjuk senkinek –
tegnapi halálom nem ér egy verset meg.

Nem írok.
Üres képernyőn – higgyék csak – rejtjelek,
ándergrand, szamizdat: hogy mindenre felelek.

Nem írok.
A tagadás türelme sötét sziesztám;
túl vagyok – nem vagyok? – életem legjaván?

Nem írok.
Nyeletlen késem pengéjét pengetem,
kimeredt égbolt közönye felettem.

Nem írok.
Hadd látom: mi lesz veletek?
Kell-e vers, vagy versestül, verstelen egyre megy?

ÉS IMÁDKOZOM

mennyi bámulatos isten s mind
lemorzsolja őket a képzelet

Nekem az az Egy kell,
aki Molnár Vilmosnak Csicsó után s
nekem Tusnád előtt – annál
az éles kanyarnál – megjelent.
Ismételgetem, mint Popriscsin,
egyre több ránccal, egyre több
véleményes jótétemény közepette.
Szalmalángok pizskafája:
magam vagyok a mihaszna
mantra, a féreg bútta fohász s az
estéli koponyahasító baltacsapás.
S ebben a sokszorosan élemedett korban,
annyi habzó szivárvány, bogra
kötött akasztófakötél és elhamarkodott
jelenés hétköznapisága után,
megijedek a jó szó jóságától,
az édes csók édességétől, az
ártatlan gyermek ártatlanságától –
ebben az élemedett, popriscsini korban.
És imádkozom az ünnepért,
és imádkozom az őszinte,
Isten-megsegített teljességért.

TÍZ FÉLIG SZÍVOTT SZIVAR

Tíz félig szívott szivar a számban –
verítékben, haláltusában. Istennel?
Ígységahogy. Veled? Ahogy hagyod.
A közöny kendője szememen kétrét,
kopott lyuk rajt' a részvét.
Nincs vér, se seb mi nyílik,
múlni is úgy kell, ahogy illik.
Isten? Törött ladikokban.
Én? Tört magyarsággal, a honban.
Gyanús mélységgel, kétes magassággal.
Szó-marta, kiharapott szájjal.

Tíz félig szívott szivar a számban –
az üveg alján boldogság van és
szerelem: rizlinges, savanykás-édes;
ölelés: meglehet fanyar és mérges.
És ott van sok jóéjszakát csókod,
ahogy a gyönyört elárulva mondod
(ahogy zajló folyóban hullámszik a tested,
ahogy a szíved a szívembe mented):
nincs vér, se seb mi nyílik
múlni is úgy kell, ahogy illik – Istennel?
Még ígységahogy. Veled? Ahogy hagyod.

Tíz félig szívott szivar a számban –
halottaimnak megbocsáttam:
a születéstől kezdve mindent
jól volt az úgy, ahogy billent.
S bő könnyemen, ki még elhajóztat
hogya megcsal, még meg is gyónhat.
Csak vér ne legyen, se seb mi nyílik:
múlni is úgy kell, ahogy illik – Veled?
Ígységahogy. Istenem! Ahogy hagyod.
Uram! Mert te vagy a lelketvesztő,
a nemtudás utáni és a nemtől!

Tíz félig szívott szivar a számban –
elkélek még a folytatásban, midőn
annyi hasán metszett éjjel örök
csillaghullás után kémlel. Istennel?
Ígységahogy. Veled vagyok, ahogy hagyod.
S mi lehet még e zárkalázban?
Atyám! Még ezt sem, azt sem láttam:
no emelj tovább, ne tudd mi véges
magyar vagyok, lehet tisztességes:

nyitott seben a vérem árad
lássanak meg, kik ide látnak.

HA MÉGIS ÚGY

harangavatásra Nyárádszeredába

Ha mégis úgy: a zavaros
beszédnek kora lejár s nem
szántanak se szóval, se véresre
korbácsolt lovakkal temetőt;

ha mégis úgy: a Nyárádban
feredő augusztus nem hagyja
szőlőnkét éretlenül s értetlenül
nem maradunk a káosz kisülésekor;

ha mégis úgy és épp ezért:
harangozzuk egybe, ki
Istennel tartja tekintetét
és kérdi-feleli a siető éveket;

ha mégis úgy és épp ezért:
kongassunk hitet és reményt,
messze, templomfalon túlra
és a lélek mérhetetlen mélyére!

MINDENNEK ELŐTTE

Reád adtam fekete kabátom,
talányaim, hogy megtaláltak.
Voltanak kínos rímei,
voltanak az elmúlásnak.

Egyedül, egyedül, egyedül
elvástem leszakadt utakat járni,
éjjel-nyílt szívemet adtam rád:
éltetni, szeretni, szánni.

S rímeink lettenek szépek,
lettenek örömből fontak,
ütik a karót a dombtetőn,
de mindennek előtte ott vagy!

IMÁDSÁGOS VERS TEHOZZÁD

Részegíts meg, teljesen, végérvényesen;
szerelmed adjon álmot s új ébredést,
mert látod: omló sziklafal alatt állok,
s már bűsz vonat száguld velem,
ingatag serpentineken rohanok fekete sötétben —
józanul vétkeztél s bűnhődve józanul.
Részegíts meg teljesen s kialudhatatlanul!
Álmot s új ébredést adjon szerelmed!
Hiszen te vagy bizodalom,
te vagy hitem, te vagy erős váram —
immáron örökkön örökké.
Ámen.

VISZEM A CSÖNDES SZÓKAT

Viszem a csöndes szókat
Ösvénytelen, sűrű erdőn,
Át viharon, ömlő esőn,
Viszem a csöndes szókat,
Szerelmet pártolókat,
Hazugság láttatókat,
Fogaim közt, ősi ösztön,
Kölykeim veszetten, féltőn,
Viszem a csöndes szókat,
Leplezni árulókat,
Tapsolva taposókat,
Viszem a csöndes szókat,
Bozótoson, sűrű erdőn,
Míg csak a Nap fölém jön,
Viszem a csöndes szókat.

MINT VÉRES JÉGCSAPOK

Megkergült, összezavarodott évszakban,
e szitkok honolta tájon, mint véres
jégcsapok lógnak az igaztalan s a
szűziessé kovácsolt vádak és védelmek.

Gyanútlanságból font hurkokba tartják
nyakukat a szer(e)te(t)len hívek, és
senki toldotta szépségben észrevétlenül
kárhoznak, keverednek s felejtődnek el.

NEM MADÁRFÜTTY

Mégis, mégis incselkedsz velem?
Ravasz vagy, fagyos és idegen,
nem madárfütyty, nem rügy, nem barkaág,
nem akarok szegődni hozzád!

Mégis, mégis játszanál velem?
Szeles vagy, dacos és hirtelen,
kék-szürke égbolt, nem rímes fény,
ne köss, ne tarts, ne bújj belém!

De mégis? Csak-csak marakodsz velem?
Kidől, mint sírkő, a türelem.
Jég tükre borítja, tartja arcomat,
fázom hazudott mondatok alatt.

KÉSZÜLJ!

Készülj a Nagy Nevetésre!
S imádkozz, imádkozz, hogy
a meszes erek még elhordják
véred, jusson még a csavarral
fogott fogak alá szivarvég,
felsavasodott gyomrodba
olcsó, üvegalji seprő.
Készülj! A deszkák s a módszerek
már nyikorognak, csikorognak:
konferálják a Végső Vicceket.
A demo-demo-demo-krácia
három évtitititiezeezrednyi
kísérleti fázisa végéhez közeledik:
a prototípusokat szétszerelik,
az ágyak alól kiráncigálják az
igazság kegyvesztett szanitégeit,
a bankárok s a közügyek lánglovagjai
egy utolsó, orbitális orgiába kezdenek,
s a maradék utópiát is felvedelik.
A szétroncsolódott magasztosság?
Jómagaviselet? Szorgalom?
Szemétdombon, farkasveremben végzi –
agyvelővel, széttört szavakkal,
késhegyni méltósággal, csipetnyi hűséggel,
anyatejszagú végrendeletekkel.
A költők? Kikínlódják még az
utolsó, el nem használt rímeket csókra,
asszonyölre s egy-egy mihaszna,
újsütetű hasonlatot szeretetre, békére,
tiszteletre stb. Te? Készülj fel a Nagy Nevetésre!

A SZÉPSÉG TANÚJA

„...ez a menedék ez a fedezék a bunker a dekkung a futóárok az ürgelyuk az óvóhely (kinek vasbetonból kinek papírból) ez a menedék a fedezék amelyből amelyből olykor olykor kirohanunk...”

Szilágyi Domokos – Haláltánc-szvit

Kibélelem a lelkemet,
Derűvel, áhítattal,
Megszelídítem azt, miről
Hallgattam nagy haraggal.

Vasárnapot, tavaszt hívok,
Csupa ünnepi népet,
Veszett idők odvát vésem:
Féltem, féltem a szépet.

S féltésem – jaj, bizony! –
A világot bejárja,
Annyi van csillagom,
Mit szemem bár ne látna.

Kibélelem a lelkemet,
Vesszek meg is benne!
Szűkölk, sorvadok
Korhadó rengetegben.

S kibélelt lelkeimmel
Állok a vártába,
A Szépségnek tanú kell,
És nem, nem lehet halála.

2007-2018.04.11.

A SZAVAK KÖRBE ÉRNEK

hogy mennyit tudok magamról?
magamtól is hogy mennyit? kit hagyok
kétellyel s kit szabadítok rá
egy-egy gyenge versre? kihez kopogtatok
tapasztalatlanul és emléktelenül
porba gurult gyermekfejjel? milyen
tanítás nem fogan? s a gondolat-keserűk
hány eszeveszett éjszakát segítenek
megfejthetlenné tenni?

én ezeket mind nem tudom.

négybe szakadok s a szavak körbe érnek
takargatni valóm mind kiterítem
lessen rám kin a szégyen nem fog
akit nem talál igaz szándék csatlósa
célcsap pénz- és megváltóknak
s adja ég szegje fel fejét vaegy lázammal
égő kíváncsi forma hogy árulásom
nehezebb árulásom lehetetlen legyen
s a valahára kitisztult tavaszi ég tartson itt

ÁT

Át kellene nézned,
át, oda át,
ahol egybeíróják
a tájat s a hazát!

Túlhan, ott! Látod?
Vásznak vége:
foszlottan
leng, ezer éve.

Egy füst alatt
sosem leszünk?
Én Istenem,
vagy-e velünk?

*Én Istenem,
Jó Istenem!
Becsukódik
már a szemem.*

Betéve, mint
estéli, gyermeki
imáját tudja
nevét az ember.

S aki többet,
az gyalogolja,
rója és költi
az éjjeli erdőt?

Lázad benne
erő? Erő: kiátkozni,
kiverni a kofákat,
a seftelőket.

VENDÉG VAGY

*„...úgy érzem én, barátom, hogy a porban,
hogy lelkek és göröngyök közt botoltam,
mégis csak egy nagy ismeretlen Úrnak
vendége voltam.”*

Kosztolányi D: Hajnali részegség

A sulykot messze elvetik,
óneső sűrűn permetez,
rablók agyadban éjjente,
s akárhogy is csak mélyül ez.

Nagy sokáig, amit vártál,
úgy jött, mint szürke hétköze,
dicstelen futást ünnepsz,
minek tehozzád nincs köze.

Olyan falra másztál eddig,
amit húztak, hogy nagy legyen,
olyanokra kértél áldást,
~~'kik' puszta léte fürtelem.~~

Hát így vagy no: sarkig tártan,
nagy okosságod képtelen
mondani neved a sorba,
úrrá lenni e képleten.

--

Mindez így áll, ahogy írva?
Uram! Magyarázd meg nekem!
*Vendég vagy, s vendég itt más is,
s fogytán a szűkös értelem.*

UDVARHELYI TEMETŐBEN

*„Utas vagyok. És már lement a nap,
Fölöttem éj, egy kő fejem alatt.
Álmomban is híven hozzád vágyik szívem,
Hozzád vágyik szívem, Hozzád közel.”*
(Unitárius ének)

Szabályos körben, kétszáznál is többen,
s közbül nő a sírhalom, egy örökké rakott
csend-falon átszivárog a megbuggyant idő.
Egy-kettő-három-négy lapát,
öt-hat-hét, sok lapát, rögök zenéje,
rögök zenéje akasztja embernek szavát:
ahogy a puha, agyagos, sárga földnek,
mi e zöld fű alá nem illik sehogy,
visszaadják a fáradt testet;
csak a lélek ne pusztuljon!
Csak a lélek ne pusztuljon, nehogy!
Valaminek, Isten, mert maradni kell! –
a férfikar új és új énekbe kezd...
Engedd akkor magad megtalálni,
életünk is benned, ekképpen zárni,
s ehhez pár holnapot, e mai naphoz,
még számunkra följegyezz!

NÉZD!

"Kortárs irodalmi tanácsok a G Pont Caféban! Szerdán és pénteken, 16-21 között"

Bölöni Domokos - Gépont

Vizes égen szivárványszín halak.

Vizes égen szivárványszín halak

úsznak el, nézd csak, nézd!

Körben csángálnak léha istenek –

ezt az álmot sem kell megidézni,

legfeljebb le-, meg úgy sem fejtenek.

Hagyd csak hétfőkre s a keddre,

muszájból muszájba siető!

Rövidre nyírt sorokba szedve

a világ, mert úgyis versbe jó.

KÁLVÁRIA

*

ránk jár a rúd
hátunkban a számlás
énekel meszes arcú
ördög kerepel
kelepel

*Haj de magas ez a hegy,
nem vagy százas: kerek egy!
Szemet loptál, hangokat;
tanúskodnak, ne tagadd!*

**

erényre
mi szükség
erszényre
van szükség
süketelés
sületlenség
röhögve akasztanak
sivítva akaszkodunk

*Sebes parton kikötő,
húsba a vas belenő.
Anyát loptál: vajúdik –
kereszt alatt fut a gyík.*

gyomrunk likasztja
a mihaszna idegesség
az örültek sorozóbizottsága
szemet huny a tiszta
gondolat felett

*Ki az, mi az, ki lehet?
Nem tudom, hogy ki szeret.
Megyek, vagyok meztelen;
kengyelben a kegyelem.*

nem is intenek
a távozók csak
pontot rúgnak
egy-egy hitehagyott
félmondat után

istennyila csapkodja
utunk s kordénk
semmivé fosztják
szép eszméink
kutyakölyöknek
tartogatott zsákban
vihart told szerelmünkhöz
és ködfalaknak támaszt
a születés lámpaláza

*Felhő, felhő: fekete.
Csak a párja megette.
Fosztott angyal feketén,
csontig ázól, te szegény!.*

árokba törik a kerék
boglyák lángolnak
s égnek szénné
utolsó csipet kovászból
sütött igazulások

*Szemet loptál, hangokat,
anyát loptál, ne tagadd!
Bárcás múzsa vajúdik,
farka nélkül fut a gyík.*

ÍV

Mély éjszakai árkokban
bomlanak szertelen
kimaradt mondatok:
formán kívül, időn túl;
cserben és szükségben,
a szív marhaságaival.
S a haszontalan pompázik,
feleslegesre szorítkozó
ideges idegenség csillog,
hűvös színekkel és
örvényt kavaró riadtsággal.
Horpad magasság, mélység
és tapasztalat: vakmerő
ívet karcol az önkívület.

**

Cseplin, Sztanésban, Latabár,
Miszterbín halálra nevette;
Hofigéza tartózkodik és
sztendáposok sertepeltélnek
Széllýessándor körül a
mikházi határban, Nyárádselye
felé úgy nagyból fele úton,
egy ismételten véres bekecsi
csata irányába szegezve a
legsikerültebb vicceket.

1916. október

Beszéljünk a lényegről:
a kimaradt mondatok, a
hasfájdító nevetés, és a
tört.Én.elem lövészárkairól.

PLEZÍR

Árad,
elsodor,
rángat,
likasztja az ürességet.

Kifeszít,
kinyír,
kínoz,
falhoz ver – tiszta téboly.

Szíjaz,
kiolt,
kimér;
négybe, ötbe, hatba vág.

Csattan,
dübörög,
dühöng
hézagjainkban a boldogság .

HOGY LEHETNE SZEBB?

Sötét szobában fekszünk meztelen,
se ágy, se szék, se függöny, semmilyen
kellék, kacat, díszlet, csak elnagyolt
falak közt szívünk nehéz téglaport.

S a huzat, mint álmodt seperne ki,
míg az éjszaka szurkos lapjai
alánk terülnek, rajtuk csillagok:
öledben fényük örvényként forog.

Élet ez, élet? Csóré ideák
tartják a létezés fő- s közfalát.
Szerelmünk mégis, hogy lehetne szebb?

Élet ez! Szép szívedből lobban át:
kezdet, köz és a végezet gyanánt.
Szerelmünk mégis, hogy lehetne szebb?

HOW COULD IT BE MORE DAZZLING?

fordította: Cseke Judit

Lying naked in the dark hall,
no bed, no chair, no curtain, at all
props, tripe, no sets, surrounded by just
rough walls we breathe thick brick dust.

And the draught would sweep us like a dream
while the pitch leaves of the night
unfolding below us, stars on them beam
swirling on your lap their lights.

Is this life, really? Bare ideas
sustain the main and partition walls of being
Still, how could our love be more dazzling?

This is life! Flaming from your fair heart:
as beginning, intermission and to the end
Still, how could our love be more dazzling?

MINT AKIT PERGŐTŰZ ÖLEL

Hasalsz, mint akit pergőtűz ölel,
fedezék, árok, bajtárs nincs közel,
hogy bújtatna, fedne és tartana –
vörös virágot bont az éjszaka.

Körmeid alatt sár és színarany;
imák felett az Isten hangtalan
angyala tépi, fosztja szárnyait –
az éjjel csak vérszínű szirmot nyit.

Mi előtt vagy még? Mi után? Miben?
A tüzéség újra tölt, nem pihen,
ki ügyeli, rendezti ezt a részt.

Mi után vagy már? Mi előtt? Miben?
Reng, döng, dühöng, dübörög, megbillen
a föld és lassan, lassan megemészt.

MOSOLLYAL ŐRKÖDSZ

Szavaim alá mondod szavaid,
szűk fényárban örvénylünk fonódva,
nincsen hiányzó, félig kész, csonka
rész; nem hozzád vezető utca, híd.

Fogalmaiddal úszom az eget,
járom a hétköznapi pengeélét.
Kétségeim, félszem te szóród szét,
s mosollyal őrködsz mosolyom megett.

Szavaid alá mondom szavaim,
tud még ugye nőni a szerelem,
bőrünk alá égboltnyi sejtelem,

gyönyörűség a gyönyör titkain?
Mert nem volt, nincs, nem lesz, hogy nem te jössz:
mosolyom megett mosollyal őrködsz.

MAGHIAR

"Zegrényi főhadnagy, azaz locotenet mayor Mihail Zegreanu a szalonban állt..."

Vida Gábor: Ahol az ő lelke

*

Leadni portán, ruhatárban,
szomszédnál, postán, bizományban
hagyni; zálogba, letétbe tenni,
eljátszani vagy elszemetelni:
hullatni táskából, zsebből és fejből,
berúgni az érte kapott lejből.
Kölcsönadni, nem kérni vissza:
tisztá ügy, tisztá sor, ez tisztá.

**

Magadat tudd! A csont
is porrá lészen – egy következő
ezerévben. S a nyelv – mit beszélnek
zagyván? – felesleges trükk lesz,
vásári mutatvány. Minek is majd
temetőket mászni: a múltat hét zárral
kell zárni! Igazad van: megéred a pénzed –
szél csapkodja hát veled a sötétet!

FINOMAN ÁTHAJLSZ

teremtett lélek
nincs a fák alatt
a vers kigyúl
és felszakad
rég jeges csend
alól s a parkon
kék az alkony
finoman áthajol

hófátylas bolond
szél matat csillan
szikrázik alant
árnyékot rajzol
melleden vagy
mint a havazás
meztelen mennyei
áldás és kegyelem

s ahogy anya szült
sétálsz a fák alatt
a vers kigyúlt
és felszakadt
a jeges csend
alól s a parkon
kék az alkony
finoman áthajolsz

CSAK RIADNÁNAK

csak riadnának azok a varjak
gyászbeszéd közben mik
a fákat be sűrűn megülik
kátrányfekete tolluk
mind vesztenék hogy
csiklandják a pópa orrát
tüszentsen átok és
ostobaság helyett egy jókorát
csak riadnának azok a varjak

SZÉKELY BLÚZ

Székely ember nem énekel blúzt?

Székelyföldön vagy te otthon, megszólnak: nem neked való!
Mérgezik, tépik gyökered,
jön a sok Dácsia-faló.

Felejtsd a szülői házat, nincs hozzá jussod igazán,
románul tanul már a tél
a Bekecsen, a Hargitán.

Szekusok ölelnek testvér, vérdíjjal lesznek gazdagok,
s a bu-bukuresti posztok:
értük egy banit sem adok.

Székely ember! Dacolj csak s mint a csíki fagy kemény legyél!
Marosban, Oltban ott az arcod,
a Küküllő neked mesél.

Tiéd a csillagösvény Gyergyó és a Gyimesek felett,
kincse, könnye Sóvidéknek,
hűség a hitszegés helyett.

Szabadságod, székely népem, mint a Nap s a Hold felragyog:
Nyárád-völgyben, Nyikómentén,
Kászonban is van holnapod!

Székelyföldön te vagy otthon, nu există – de viccesek.
Balkáni vlach komédiások!
Majd velünk kell nevesetek.

ESSSSSSZTÉTIKA

mi hasznod lehet
a zűrzavarban
ezen a rozsdás
fakírágyon
mit a butaság
százassegeivel
verték ki
képernyők mocskolják
szemeidet
fejedre égi
vizelet csorog
megrogyott háttér
előtt kapálózol
direkte poén
nélküli viccekkel
komédiázva
míg a szépség
szőlőkarót döf
beléd alfeledtől
az agyadig

NYÁRÁDI SZONETT

*„ujjaidból
eltűnt hittet
mit fogsz újat
kitalálni?”*

Nyárádi-Szabó Zoltán:
Farsangutó elszármazottaknak

E domboknak támasztottam hátam,
fűrésztem a vézna, lassú vízfolyást,
egy megégett szószedet volt nálam,
s meztelenségem a szégyenyűrt palást.

Mondottam – magam, hogy így fogtam:
mi egyéb? Mihaszna tékozló fiú.
A határ? Már vártam, hogy fellobban,
félelmem rút volt, mocskos és szigorú.

Hazátlan! Kinek hazája háza
áll, de nincsen, nincsen, nincsen ővele,
a horizont szélén Isten válla,
az égalja szenes, horpadt s fekete.

Hazátlan! Tested vihar kaszálja,
szálcák, szilánkok szúródnak szemedbe.

NAGYPÉNTÉKEN

Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?
(Mt 27,46; Mk 16,34)

Halálkék szájból buggyan ki az ima,
halántékban ím felrobban az ér,
már hűlt helyére nézget a szem vissza.
Atyám miért? Atyám mondd! Mit tevéél?

Álom törik tűhegyes, száz szilánkra,
mellkasra omlik, lezuhan az áll –
s hogy mind vágynak a fogak is utána!
Atyám miért? Miért, hogy így hagytál?

Agyban és csontban forrni kezd a velő,
poshad a vér az erek kőfalán,
himnuszba, versbe a burján belenő,
hát, hogy lesz így feltámadás, atyám?

és kézen fog akkor a gyermek
és csókol és magához ölel
és nem lehet nem hinnem benned
ha romokban hagysz is
ha pernyének hagysz is
ha senkinek hagysz is
ha jószágod magadhoz nem nem emel

ÚZVÖLGYI KATONADAL

„De se lőszer nem volt, se semmi egyéb. Az aknavetőkhöz is csak ködgránát maradt, mindent ellőttünk már. Egy (...) tartalékos zászlós, Erőss Dénes tanító volt a parancsnokunk. Azt mondta: »Székelyek ne hagyjátok!« De nem nem volt mivel lőni. A ködgránátokat is az oroszok közé lőttük.”

Keresztes Andor, a 32/1. erődcsázad

Fekete-piros, fekete-piros az ég,
rongyos a zubbony, a szív hasad szét.
Fekete-piros, fekete-piros muszáj,
csorba szuronyt dőf a sáros halál.
Fekete-piros, fekete-piros mező,
vérpatak hátán a könnyes eső.

Fekete-piros, fekete-piros a hegy,
rabsorsnál itt hullni sokkalta szebb.
Fekete-piros, fekete-piros a sánc,
sírunkra perdül a győzelmi tánc.
Fekete-piros, fekete-piros a köd,
árulók, tolvajok ideje jött.

Fekete-piros, fekete-piros torony,
örkődik lelkünk a vég-ormokon.
Fekete-piros, fekete-piros a csend,
csontunk is székely porrá leend.
Fekete-piros, fekete-piros Igék,
unokák vigyétek holtak hitét!

TALPPAL AZ ÉG FELÉ

„Berlioz ügyet sem vetett a kérencsélő, nyegle karnagyra, odaszaladt az utat elzáró forgókerékhez, megragadta, megforgatta, és már ki akart lépni a sínekre, amikor vörös-fehér felirat fröccsent az arcába: „Vigyázz, ha jön a villamos!”

Mihail Bulgakov: A Mester és Margarita

mikor a villamos nem állt meg
nem is fékezett nem is csengetett
szágdult kéken s mélysárga
örvényt kavart a városon

mikor a villamos nem állt meg
A. ..LÓ utasok fejen álltak és kézen
cipők és emlékek cseréltek gazdát
s alattuk szikrákat vetett a sín

mikor a villamos nem állt meg
nyurga lángra lobbant az ellenőr
s az ülések átadták helyüket
a háborgó zaklatott nyugalomnak

mikor a villamos nem állt meg
szemem mögött is láttam mi folyik
s ördög bújta bőröm alatt
játszottak szelíd fenevadak

mikor a villamos nem állt meg
s alattunk szikrákat vetett a sín
mások emlékével összerázva
utaztam talppal az ég felé

KIÖLTÖTT NYELVEL

*"Most megmarad a hit, a remény, a szeretet,
– ez a három,
de köztük a legnagyobb a szeretet."*

Pál Apostol első levele a korintusiakhoz, 13 rész

kutyafuttában szeretünk
mintha merész húzás
volna mind a csók
mintha búvni kellene
kapkodni összecsapni
fuzsitos szerelmeink

lóhalálában ölelünk
kiöltött nyelvvel
szemérmetlen közhelyek
mantrái alatt
strapás mutatványok
nem szoknak hozzánk

csak úgy mintha
lenne más dolog millió
mi leginkább Istentől való
s erre nézvést a fene
vinné nem átallunk
ügyködni magunk ellen

AVAGY NYUGALMAD MÉLYÜL

pillanatnyi egész
az egész egy pillanat
párnád alatt
a lapostetős univerzum
apokalipszise éppen
végbemegy. de
mondsza felsérte-e
szíved a hangtalan
jajgatás a vég
kobramarása ez
a lágyselyem vértelen
bevégzés? avagy
nyugalmad mélyül
feneketlen nyugalmak
legeslegaljáig
s felazon neki a
faluszéli emelkedőknek
a kutyák-szaladta
felporzott utcákra
melyeken Isten purdékkal
játszik nekiiramodsz
a boldogságnak

MÁR ÜLT IS MELLÉM

Sprechen sie Deutsch?
s már ült is mellém
nem tudva kiféle-miféle
vagyok kalapján pöccintett
egyet s marokra fogta
hózentrógerét szakálla
foltjait s az összevissza
ráncokat homlokán bekormozta
a júliusi napfény
English?
napszemüvege a szökőkutat
tükrözte s a déli felleget
mi felettem körözött kitartón
beszédes remegések míg kísértek
s szószátyár kihallgató tisztok
vörös ordítással züllesztették
magányomat
Just a little bit...
s a szakálla foltjaiba belekent
nyár s a citromfagyalt színű
hózentróger érdeklődve
figyelte szaggatott
válaszaim s nem volt
se megkísértés se bűnbocsánat
csak egyszerű pofonegyszerű
turistaszezon

EGYENKÉNT MINDEN MAGYARNAK

áll egy férfi fehér ingben
állva maradt rezzenetlen
Galambfalva határában
Debrecenből oda láttam

láttam ahogy Udvarhelynek
Kolozsvárnak Budapestnek
egyenként minden magyarnak
verset gondol épp a Napnak

szólani már nincs ereje
örökléte legeleje
roppant késő ezen órán
háromszoros hajnal partján

áll egy férfi fehér ingben
fehérebb minél már nincsen
verset gondol épp a Napnak
egyenként minden magyarnak

HAT KÖNNYŰ PANASZ

*Házadat tatarozd s töltsd meg gyermekkacajjal!

ezer idegenbe mért futsz el anyátlan
rablók vernek tanyát elhagyott házában
temetőd szántják már s bontják a templomot
lázás a sóhajtás: volt s nincs már otthonod

ezer idegenbe nagy gép viszen téged
markolj az éjjelbe ez a fizetséged
nagy gépek csillognak kifakul a képed
lépre csálnak komám koldus ki így lézeng

*Az ingyentől pedig féljetelek, mert drága léssen!

mintha ostorozna minket úgy esik ránk
vizes korbács vessző husáng égi fullánk
most kapjuk a leckét amit érdemeltünk
ingyen cirkuszba hogy belekeveredtünk

mintha ostorozna bőrünket szedi le
Isten báránya balga teremtettje te
ráfizetsz hogy meg nem izzadsz hogy nem fizetsz
az ördög rád mézes keresztet mereszt

*Elvek nemigen győzedelmeskedhetnek szablyákon.

mert fehér vászonból van a legtöbb zászló
mert az igazságban alig akad gázló
alig akad hely hogy megfürödjünk benne
hogy ne lenne gyászos az igazak kedve

ha a Góliátok markában a nyakunk
látszatra húségre alig-alig adunk
fehér inget vásznat lobogtatunk bénán
s lovazunk kicsit a szégyen széles hátán

*Miért vársz másra boldogság ügyében?

kimaradt egy járat talán az utolsó
kevés az ölelés annál több a zokszó
melyik utcán menjek út közepén menjek
siratom és áldom átkozott szerelmed

kimarad egy járat ki az összes többi

torkomat a szeszek gyilkos lángja gyötri
sivatagban járok nagy a szomjúságom
átkozott szerelmed siratom és áldom

*Ne félj az ördögtől s ne paktálj vele!

úgy meghízott a gyávaságunk egykomám
már nem is nyílik szólásra a szád a szám
ülve maradtunk színes képernyők előtt
s az ördög itt van rég a nagykapun bejött

gyávaságunk csak félszet zabál szétfolyik
s biz' gazember lesz ki a rosszra rászokik
szítjuk mi is a hitványságnak tüzeit
hűség hit méltóság nemigen melegít

*Isten nem lehet egyházfik, papok, pápák inasa, politikusok ajtónállója.

Ki volt igaz híve az Magyarországnak?
ki nem áll ellen a Szeretet szavának
jelöld meg Istenem tégy rendet közöttünk
tikkadunk tépetünk tévedünk törődünk

ki az igaz híve és ki nem áll ellen
sok dolgunk mehetne éppenséggel rendben
mutasd meg Istenem tégy rendet közöttünk
értelmes jövődöt évezredet töltsünk

HAT KÖNNYŰ FOHÁSZ

I. Székely ima, 2019

„Te, aki rendezed ezt a nagyvilágot,
Juttass nekünk is egy kicsi boldogságot.”
Széllyes Sándor: Székely karácsony

Uram! Ha lesz egy kis időd,
(sűrű évszázadok vannak, nemde?)
ne hagyj minket cserbe!
Ne feledkezz rólunk: vedd elő az aktánk,
bár egy fokkal, jobb sorsot szabj ránk!
Nem amerikás, pezsgős gazdagságot,
de örömet, nyugalmat s dolgos szabadságot.
Mert szorított a cipő száz éve is, de másként,
mi nem akarjuk a másét, de a magunkét nem adnánk,
sokunk megszaladott, de mi már nem szaladnánk.
Anyánk nyelvét pedig tépik, apánk nevét pedig vinnék,
kaszálót, erdőt, szántót, bölcsők helyét s temetőket,
égetnék az arcunk: szégyelljük, hogy vagyunk;
utunkat sározzák, vadásszák csillagunk.
Hordták már a búzát csúrból, gabonásból,
kilopták az igét, a pappal, a palástból,
lökték fiainkat sortüzek elébe,
vágták koporsónkat – gyújtósnak, miszlikbe.
Mondtak hazátlannak, ki idegen a tájon,
mit több száz éve verssel – szerelmesen, áldón.
Sűrű évszázadok voltak: csaltak, csalogattak.
Uram! Segíts, segélj a székely-magyarnak,
ne hagyj minket cserben, ne hagyj minket veszni!
Szeress meg egy kicsit, mert mi nagyon tudunk szeretni!

II. Lyukad a szívem Istenem!
(Hat könnyű fohász – II.)

Lyukad a szívem Istenem!
Tán csak a helye tátong?
Falta valami éhesen,
vadul, veszettül rágott.
Lyukad a szívem Istenem!
Nem tudom miért történt:
valami szép volt s igaz volt,
s most rútol összetörték.
Lyukas a szívem Istenem!
Csak állnak félhomályban,
kikben elhalt a szeretet,

kikben csak gonoszság van.
Lyukas a szívem Istenem!
Hívna, hogy közéjük álljak,
az életem, ne hagyd,
még közéjük szárad!

III. Uram! Legyél te irgalmas...
(Hat könnyű fohász – III.)

Uram! Legyél te irgalmas, de igazságos
is legyél. Sok az árus és vegyes a portéka,
s ki mérgező gondolatát csodaszerként adja,
ne szánd meg te azt: bűnhődje
mit bűne ér, ne engedd a gyónás
csodaszerét hatni! Uram! Te végetlenül vagy
irgalmas, de vagy-e milliomod annyira igazságos,
hogy kik a jóságot éjnappal köszörülik, magad elé
vedd azokat s tanítsd a szívüket a szép
szerelmére, buta kezüket a jót megfaragni,
szemüket törvényed szerint látni?! Uram!
Kik a rosszal fajtalanzkodnak, kiknek sötétszobák
labirintusa a lelkük, hallásukat ne hagyd
te azoknak a hazugság hullámhosszán,
egyenesítsd ki az ő járásukat, tövéig de
nyírd a hitványságot és az ármányt.
Uram! Irgalmad nem nyomoríthatja
az igazság számadóját: tenmagad.
Ha más nem használ, hát verd meg,
verd meg bottal a barmokat!

IV. Nem egyforma biz' a vétek
(Hat könnyű fohász – IV.)

Jóistenem, én Istenem!
Behunyom a gyermekszemem,
becsukom a felnőttet is:
nézz meg engem így is, úgy is!
Én is nézem, én is látom,
annyi pompás számárságom,
szinteszép balfékségem,
savanyúra maszkolt képem,
a hogyismondjam szántsándékot,
hogy a jószívem is sokat kopott.
De mégis, hisz tudlak annyi jelben,
megoldom a gyermeknyelvem,
megoldom a felnőttet is,
az ember ahogy van, úgy vét is.

De mérhetnéd kiben több az ármány,
jegyezhetnéd, ki fut meg gyáván,
ki ha esküszik azt meg is szegi,
ki a szépet rommá teszi.
Nem egyforma biz' a vétek,
én csak egy kis súly'zást kérek,
s kulcsolom a gyermekkezem,
szorítom én felnőttelen,
szorítom a felnőttkezem,
s kulcsolja a gyermek velem.

V. Istenem! De megcsúfolnak.
(Hat könnyű fohász – V.)

Mert mindenben, mindenhol, mindenkor ott vagy,
Istenem! De megcsúfolnak. Veszik mocskos szájakra
a neved, csontozzák a szereteted, foltozgatják szennyes
módjuk, bujtogatják sok bolondjuk, mutatják a hit
fonákját, kerülik a hűség táját. Istenem! De megcsúfolnak.
Mondják maguk szabadabbnak, szent törvényid, mint, hogy égi,
mennyi félős mégse féli, csak a pénzért remeg nagyon,
érte anyját veri agyon, s mennyi döngeti a mellét,
adna becsületből leckét, s mikor nem látják elorozza,
mások álmát s bútorozza. Istenem! De megcsúfolnak.
Istenem! De megcsúfolnak. Törpe-félék magasodnak,
árnyékuk messze nyúlik, borulunk, mint a kuglik, s már
nem tudom, hogy kit sajnáljak (s hogy jó szó erre a sajnálat?),
Téged, akit nem keresnek, vagy minket, akit megkerestek,
s tömik belénk, ami hazug, fejünkön a nehéz satuk.
És mert mindenben, mindenhol, mindenkor ott vagy,
ezért ugyan, kit okoljak (s vajon jó szó erre, hogy okollak?)
Téged, akit nem találnak, vagy magunk, kiket megtaláltak,
annyi retkes, rühös rosszal, de meg nem küzdünk a gonosszal,
csak hajtjuk fejünk térden alól, karám való nekünk s akol.

Nem sajnállak, nem okollak, Veled vagyok: nem panaszzok,
egyszer-egyszer, de nyújtsd a kezem, néhanapján nyisd a szemem,
hízlald meg a türelmemet, erősítsd a szerelmemet,
egy-egy kicsit: csak biztatónak, s tarts meg engem jónak!

VI. Érveink fogyatkoznak
(Hat könnyű fohász – VI.)

Érveink fogyatkoznak Istenem,
gyermekeink feleselnek szemtelen,
nevetik az ügyel-bajjal dolgaink,
válogatják féltő-óvó szavaink.
Repülnének esztelenül, szárnyatlan,
a kísértés, én Istenem, számtalan,
hívja őket nem létező csodatáj,
sok pasztik ábránd kis szívükbe betalál.
Adj Istenem szép életet ő nekik,
s legyen úgy, hogy szép életük szeretik,
add, hogy lássák, melyik is a tiszta sor,
hogy a jószándék is gellert kaphat valahol.
Adj Istenem, sok mosolyt az arcukra,
mert komolytalan, ki a mosolyt nem tudja,
hogy teremjenek, tudjanak s ha lázadnak,
tudják helyét büszkeségnek s alázatnak.

ÉS ZSOLOZSMÁZZÁK

- mit csinálsz?

- magadból bolondot

folyton folyvást.

eszméletlen eszmélet

eszmék erszényei

eszement erkölcs

elvek erőn felül

- mit csinálsz?

- magadból bolondot

folyton folyvást.

míg elmebetegek vígassága

tart és hatalmasok éhsége

csillapíthatatlan rengés

ég-föld atom és részecske

rengése sejtek hurrikánja

élve boncolás skalp és sáp

süket sipítás sánta sárm

s a lélek rajza maszatos

papíron lapszélhez kucorodik

s az ideák galacsinjai a

galaxis szemetesládájában

landolnak és tőzsdetüzekben

kapnak lilás kék lángra

s ebben a szent minutumban

koreai rakéták indulnak

sétarepülésre s a szívemben

csonkolt gyermekek s megrontó

katonák borulnak össze

és zsolozsmázzák sosem

jövő hajnalokig:

Miatyánk ki vagy a mennyekben...Our Father in heaven, Notre Père qui es aux cieux, Tatăl

nostru care ești în ceruri, Padre nuestro, que estás en el cielo, Unser Vater im Himmell,

Отче наш, сущий на небесах, Göklerdeki Babamız, adýn kutsal kýlýnsýn.

Fader vår, du som er i himmelen, hallowed be your name, your kingdom come,

legyen meg a te akaratod, on earth as in heaven. Give us today our daily bread.

És bocsásd meg a bűneinket as we forgive those who sin against us.

Save us from the time of trial and deliver us from evil.

For the kingdom, the power, and the glory are yours

Dalok gyerekeknek

Én a te korodban...

Én a te korodban...
Hagyjuk apa, hagyjuk!
Tévét nem kapcsoltam.
Hagyjuk apa, hagyjuk!

Labdát rúgtam estig.
Hagyjuk apa, hagyjuk!
Horgásztam, de mennyit!
Hagyjuk apa, hagyjuk!

Csak azt meséld el még:
a mezítlábas nyarat!
Csak azt meséld el még:
a százfüttyű madarat!

Én a te korodban...
Hagyjuk apa, hagyjuk!
Nap után szaladtam.
Hagyjuk apa, hagyjuk.

Széllel dudorásztam,
Hagyjuk apa, hagyjuk!
Felhők magasában,
Hagyjuk apa, hagyjuk!

Csak azt meséld el még:
a mezítlábas nyarat!
Csak azt meséld el még:
a százfüttyű madarat!

Testvért nem akartam

Testvért nem akartam,
kutyát, macskát inkább.
Engedélyt sem adtam,
tehát öcsi, viszlát!

Tied is az enyém,
viccelődik anya.
Ne állj mindig elém!
Máris mehetsz haza!

De mégis jó, ha játszunk,
a labda másképp pattan,
a bringám jobban gurul,
nagy volt úgyis a paplan.

Testvért nem akartam –
se kettőt, se egyet.
Úri módra laktam –
megbántam már, lehet.

Tied is az enyém –
szigorodik apa.
Csokim' nehogy megedd,
jöhet még egy csata?

De mégis jó, ha játszunk,
legyünk gyorsabb a szélnél!
Te segíts, hogyha hívlak,
és itt vagyok, ha félnél.

Nyár

Ó a nyár! Ó a nyár!
Millió a pipacsszál,
délibábot hintáztat
a nyár.

Mennyi dal! Mennyi dal!
Aranyszél és zivatar,
illatokkal költöget
a dal.

Színes ág! Színes ág!
Hajad égi, hosszú láng,
rímet ringat lomb között
az ág.

Ó a dal! Ó a dal!
Fénnyel féltőn betakar,
Vattafelhőt becézget
a dal.

Mennyi nyár! Mennyi nyár!
Málnabokor héthatár,
Boldogságunk érleli
a nyár.

Ha nagy leszek

Május 26. Gyermeknap

Kicsi ujj, kicsi kéz:
én vagyok.
Kicsi orr, kicsi száj:
száguldok.
Kicsi szem, kicsi fül:
nem kapsz el.
Kicsi hát, kicsi váll:
fára fel!

Tudod, hogyha nagy leszek,
színész, orvos, pék leszek,
tanár, sofőr, tűzoltó,
búvár, tudós, sportoló!

Mindez, minden érdekes.
(Az is lehet énekes!)

Felnőtt leszek egyszer én,
titkosügynök, néha kém.

Kicsi has, kicsi láb:
itt vagyok.
Kicsi nyelv, kicsi fog:
elbújok.
Kicsi áll, kicsi nyak:
ágy alá.
Kicsi térd, kicsi comb:
Zsupsz! Hoppá!

Tudod, hogyha nagy leszek,
mérnök, kertész, ács leszek,
felfedező, híradós,
szakács, vadász, tenyérjós!

Mindez, minden érdekes.
(Az is lehet énekes!)

Felnőtt leszek egyszer én:
nem kislány, nem kislegény!

Hegyre fel

Szeptember 27. Turisztikai világnap

Menni, menni,
Mindig menni,
Völgybe menni,
Dombra fel,
Szívünk tarisznyába kötni,
Bot végére kötni fel.

Menni, menni,
Sosem állni,
Üveghegyre mászni fel,
Messze nézni,
Messze látni,
Láthatárig menni el.

Jó pajtással,
Jó baráttal,
Éhes szemmel menni csak,
Eltűnődni,
Felderülni,
Zubogjon bennünk száz patak.

Állatkerti népség

Augusztus 9. Az állatkertek és a világ őslakosainak nemzetközi napja

Ha az oroszlánhoz mész,
figyelj, jól figyelj!
Mert a király elé lépsz:
meg kell, hogy felelj.

Ha a jegesmedve néz,
figyelj, jól figyelj!
Neki hal kell és nem méz:
fél ponty félsiker.

Csíp, harap és rúg,
jókedvre derít
az állatkerti népség,
ha rád hederít.

A kenguru! Nagy bunyós,
figyelj, jól figyelj!
Egy ausztrál őslakos,
teli erszénnyel.

S aki folyton-folyvást mos,
figyelj, jól figyelj!
Az egy mosómaci bocsi,
vadszőlőt szemel !

Rág, kapar és szúr,
jókedvre derít
az állatkerti népség,
ha rád hederít.

Pöttyös gepárdot, ha látsz,
figyelj, jól figyelj!
Te is gyors lábakon jársz,
de ő csúcs sprinter.

S ha a hüllőházban állsz,
figyelj, jól figyelj!
nehogy kaméleont játssz,
kérek ne tűnj el!

Túr, ugrik és bőg,
jókedvre derít
az állatkerti népség,
ha rád hederít.

Táltos az én lovam

Szeptember 30. A népmese napja

Ülök a hátadra,
Táltos az én lovam,
Szélvész gyors paripa
Parázzsal tartottam.

Elvágatunk messze,
Hegyen-völgyön által,
Küzdünk a fekete
Burkusok hadával.

Magas szirten járunk,
Várat húzunk oda,
Tíz sárkányt lebírnak,
Már ez nem is csoda.

Fele királyságból
Kettőt-hármat gyűjtünk,
Óperenciából
Képeslapot küldünk.

Gyí, gyí, gyí! Sebesen!
Nem ér utol senki,
Tejúton, fellegen,
Mennyi csoda, mennyi!

Hol nem volt

Mese, mese, meskete,
Hogy is van az eleje?
Egyszer, egyszer hol nem volt,
Talán igaz nem is volt.

Kicsi fiú, kicsi lány!
Vasorrú a boszorkány,
Vigyázz nehogy eltévedj,
Apa kezét ne engedd!

Kicsi fiú, kicsi lány!
Lángot lehel a sárkány
Vigyázz nehogy eltévedj,
Anya kezét ne engedd!

Mese, mese, meskete,
Elrepült az eleje,
Május-szellő fölkapta,
Fúja, fúja, folytatja.

Koszor vagyok

Csokis, zsíros a kezem,
Kakaós a szám,
Joghurtomat megettem,
Bajusz ragadt rám.
Porban, sárban pörögtem
De úgy igazán!
Homokeső felettem
És nem volt sapkám.

Koszor vagyok, mi legyen?
Tegnap este fürödtem.
Megint hajmosás?
Koszor vagyok rendesen,
Hogy ne lenne elegendem!
Tudom! Zuhanyzás.

Fehér zoknim fekete
Fejemen a vaj,
Krétás volt a tenyere,
Jaj, a pólóm! Jaj!
Kutyaszőre belepte,
Lesz is nagy hepaj.
Szeder fröccsen, cseresznye,
Volt már nagyobb baj!

Koszor vagyok rendesen,
Tegnap pedig fürödtem.
Lesz ma hajmosás?
Koszor vagyok rendesen,
Minden mocskot felszedtem.
Tudom! Zuhanyzás.

Való s igaz

Április 11. A magyar költészet napja

„A rétek, utak csendesen
úsznak a hűvös vizeken
sejhaj
úsznak a hűvös vizeken - -„

József Attila: Dúdoló

A vers, a Vers
legyen veled!
A jót, a jót
elviheted,
ha jársz, jársz a
világon át:
a rím, a rím
igaz barát.

A dal, a dal:
szép dúdoló;
s a súly, a súly:
súlyos a szó!
Ha kell, mert kell,
mint a madár,
csak száll, csak száll:
hét a határ.

Magyar, magyar:
édes a nyelv,
amely, íme,
emberré tett.
S a vers, a vers:
ékszere, az!
Legyen, legyen
való s igaz.

Messze van az óceán

Március 22. A víz világnapja

Keszeg, kárász lakhelye,
Harcsa, csuka rejteke,
Ponty köröz a nádasban,
Lábam tóba mártottam!

Pisztráng ugrik magasra,
Kérész táncol. Havazna?
Béka brekkent alattam,
Patakon át szaladtam.

Csermely csörged, ér zenél
eső esik, falevél
csöpögtet langy cseppet rám,
messze van az óceán,
forrás vize finom, friss,
messze van a tenger is!

Duna, Tisza, Hortobágy,
Rába, Szamos, Körös-ág,
Bodrog, Sajó, Berettyó:
Térdem alatt elfolyó.

S a Balaton teli szák,
Ollót élesít a rák.
Hullám ringat, haj de jó!
Selyemhabja csiklandó.

Csermely csörged, ér zenél
eső esik, falevél
csöpögtet langy cseppet rám,
messze van az óceán,
forrás vize finom, friss,
messze van a tenger is!

Zsiráfrajz

Október 4. Az állatok világnapja

Tappancs, pata, kacsaláb,
bóbita és tevehát,
lúdtoll, pókhas, hódfarok,
zsiráfnyakat rajzolok.

Kígyónyelv és zebracsík
sörény, ormány, fut a gyík,
cápauszony, galambszárny,
legyen ez egy zsiráf lány.

Oroszlánfog, harcsabajsz,
kakastaréj, cica majsz,
rigó csőre, nyuszifül,
fölötte az ég készül.

Mennyi szín és mennyi forma:
bálnabébi, pici bolha,
tollas, tüskés, síkos, bundás,
fészket épít, gödröket ás;
poroszkál, baktat, kutyaol,
csobban, szökken, szimatol,
kecskebéka, szöcske, róka:
mennyi szín és mennyi forma!

Csigaház és strucctojás,
hernyót húz a fakopáncs,
ponty és pisztráng pikkelye,
foltos már a feneke.

Agancs, agyar, bikaszarv,
szúnyog vár egy zivatart,
kagyló gyöngye, tátika,
négy lába: négy pálcika.

Szitakötő-repülő,
foltos pingvin-evező,
sünök, sülök vegyesen,
lassan be is fejezem.

Hajrá magyarok!

Május 6. A magyar sport napja

Csillog a, csillog az aranyérem,
elkapom, cselezem, utolérem,
az én labdám a pontosabb,
s ha veszünk, mondok okosat:
a részvétel volt fontosabb,
a részvétel volt fontosabb!

Csillog a, csillog az ezüstérem,
szaltózom, átugrok, át a lécen,
célba én érek hamarabb,
s ha mégsem, sírni nem szabad :
a jókedv volt a fontosabb,
a jókedv volt a fontosabb!

Csillog a, csillog a bronzból érem,
lábujjhegyen, térden és tenyéren,
az én kenem lesz a gyorsabb,
s ha lassabb, nem vesztek sokat:
a mozgás volt a fontosabb,
a mozgás volt a fontosabb!

Dobogó, himnusz, trófea,
Gólhelyzet, taps, kapufa!
Mindent, mindent beleadok:
Hajrá, hajrá magyarok!
Hajrá, hajrá, hajrá magyarok!

Edzés, döntő vagy grundfoci,
De jó, de jó játszani.
Piros, fehér, zöld vagyok:
Hajrá, hajrá magyarok!
Hajrá, hajrá, hajrá magyarok!

Álmot lépek

A Domokos-családnak

Október 1. A zene világnapja

Furulyámat, hogyha fújom:
nem marad por az úton,
nem bujdosásom bújom.
Nem, nem, nem! Nem, nem, nem!

Gitár húrját, hogyha pedzem:
gyöngy csillan, szépnél szebben,
arany keretben lelkem.
Haj jaj, jaj! Haj jaj, jaj!

Zongorával röppen ének:
gyönyörű tűzzel égek,
csodák közt álmot lépek.
Haj jaj, jaj! Haj jaj, jaj!

Magasság, varázs, mélység,
égig szökő reménység.
Zene szólj! Zene szólj!
Színharmat, csend-hang, illat,
csókol, csilingel, ringat.
Zene szólj! Zene szólj!

Trombitámon három angyal:
dallá lesz mind a dallal,
nem múlik, nem, csak azzal.
Nem, nem, nem! Nem, nem, nem!

Dobbal ver a lenge szívem:
nincs bánat, bú se nincsen,
nevetés száll fel innen.
Haj jaj, jaj! Haj jaj, jaj!

Hegedülök hajnal-árba',
s maradok éjszakára,
el vagyok muzsikálva.
Haj jaj, jaj! Haj jaj, jaj!

Közös marad a játék

Július 30. A barátság világnapja

Sulipadban, egy csapatban,
tornasorban, gondolatban:
egyformán hajthatatlan.
Egyformán hajthatatlan.
Barátok vagyunk!

Óriásként, óvodásként,
indiánként, vén diákként:
közös marad a játék.
Közös marad a játék.
Barátok vagyunk!

Összetartunk és -kacsintunk,
nagy a titkunk, nagy hatalmunk,
ameddig egybetartjuk,
ameddig egybetartjuk:
barátok vagyunk!

Barátom! Jó-jóbarátom!
Mosolyod, könnyed is látom.
Legyünk csak túl a vámon,
legyünk csak túl a vámon:
téged, mert rólam fognak,
engem, mert rólad fognak
megismerni, megismerni!

Sulipadban, egy csapatban,
tornasorban, gondolatban.
Óriásként, óvodásként,
indiánként, vén diákként.
Összetartunk és -kacsintunk,
nagy a titkunk, nagy hatalmunk:
barátok vagyunk!

Itt

Január 22.

A magyar kultúra napja

Magyarul virágzik a nyári rét,
magyarul fénylik a fodros ég,
magyarul álmodom a gyermeket,
itt magyar a tél és a kikelet.

Színmagyar az édesanyám szava,
színmagyar a csillagos éjszaka,
itt magyarra fordított már a táj,
magyar a remény, a kell és muszáj.

Itt élned, élned, élned kell,
Itt kell élned, a szülőföld ölel,
Magyar az élet, amit élned, élned kell
Magyar a sorsod, magyarul létezel!

Szép, magyarul írott szerelmes vers,
magyar végszó, magyar jelmez és les,
rég-hősök, utak, nyomok, rajzolat,
magyar kontúr, árnyék és árnyalat.

Magyarul tudlak s látlak nagyvilág,
magyar mosollyal nézlek, nézek rád.
Jókedvem, bőségem magyar. Magyar
borúm, bánatom, csöndem és a dal.

Vigyázz nagyon rá

Június 5. Környezetvédelmi világnap

Fák, bokrok, virágok, füvek,
erdők, mezők, rétek, berek:
vigyázva járok köztetek,
csöndesen járok köztetek.

Forrás, patak, folyam, folyó,
tenger, óceán, kába tó:
szépet szívemhez úsztató,
békét szívemhez úsztató.

Hegy-völgyek, dombok, szigetek,
madarak röpte felettek:
be nem telhetek veletek,
be nem telhetek veletek.

Lásd meg sok fájó, nagy sebét,
nem prédaként terül eléd
a Föld.
Te kell, hogy vigyázz nagyon rá,
ne bánts és más, ha bántaná:
védd meg!

Tisztás, mocsár, liget, főveny,
túzok bújt' róna, végtelen,
csodákat lát a két szemem,
csodákat lát a két szemem.

Forrás és fátylas vízesés,
Holtág, füzes és rekettyés:
talányos, színpompás, mesés,
talányos, színpompás, mesés.

És mennyi állat otthona,
szelíd, mérges, vad, jópofa,
tiszt a természet szava,
tiszt a természet szava.

Veletek csak nyerhetek

Május 15. A család napja

Anya...

Kinek szava a legszebben cseng.
Tudom kincset ér kétpercnyi csend.

Apa...

Nekem te vagy a legerősebb,
vegyél nyakadba fentről úgy szebb!

Mama...

Hajad zúzmarás, hófedte rét.
Merítség-e szívedből még mesét?

Papa...

Csoda hajnalpír illik hozzád.
Mosolyom mindig csak toldanád.

Veletek csak nyerhetek,
hozzátok, tőletek:
indulok, megyek, érkezek!
Veletek csak nyerhetek,
jót adok, jót veszek:
szeretlek, mind-mind, titeket!

Bátyus...

Velem fuss versenyt, s ha nem nyerek
mondd, hogy én is nagy és gyors leszek!

Hugi...

Körötted napsugár-lánc forog,
hajadba százszorszépet fonok.

Öcsi...

Kicsi vitézem, hős lovagom,
fagyin osztozunk és csillagon.

Nővérem...

Okos, szerető, angyali lány,
egyre több és színesebb talány.